

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਗੁਰਿ ਸਾਥੇ ॥ ਨਿਮਖ ਬਚਨੁ ਪ੍ਰਭ ਹੀਅਰੈ ਬਸਿਓ ਸਗਲ
ਭੁਖ ਮੇਰੀ ਲਾਥੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਗੁਣ ਨਾਇਕ ਠਾਕੁਰ ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਸਭ ਨਾਥੇ ॥ ਏਕ
ਆਸ ਮੋਹਿ ਤੇਰੀ ਸੁਆਮੀ ਅਉਰ ਦੁਤੀਆ ਆਸ ਬਿਰਾਥੇ ॥ ੧॥ ਨੈਣ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਦੇਖਿ ਦਰਸਾਵਾ
ਗੁਰਿ ਕਰ ਧਾਰੇ ਮੇਰੈ ਮਾਥੇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਅਤੁਲ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਲਾਥੇ

॥੨॥੨੦॥੪੩॥ {ਪੰਨਾ 1212}

ਪਦਅਰਥ:- ਗੁਰਿ—ਗੁਰੂ ਨੇ। ਸਾਥੇ—ਨਾਲ। ਨਿਮਖ—ਅੱਖ ਝਮਕਣ ਜਿਤਨਾ ਸਮਾ। ਹੀਅਰੈ—ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ।
ਭੁਖ—ਮਾਇਆ ਦੀ ਭੁੱਖ। ਲਾਥੇ—ਲਹਿ ਗਈ ਹੈ। 1। ਰਹਾਉ।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ—ਹੇ ਮਿਹਰ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ! ਗੁਣ ਨਾਇਕ—ਹੇ ਸਾਰੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ! ਠਾਕੁਰ—ਹੇ ਮਾਲਕ! ਨਾਥੇ—
ਹੇ ਨਾਥ! ਮੋਹਿ—ਮੈਨੂੰ। ਸੁਆਮੀ—ਹੇ ਸੁਆਮੀ! ਦੁਤੀਆ—ਦੂਜੀ। ਬਿਰਾਥੇ—ਵਿਅਰਥ। 1।

ਨੈਣ—ਅੱਖਾਂ। ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ—ਰੱਜ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਦੇਖਿ—ਵੇਖ ਕੇ। ਗੁਰਿ—ਗੁਰੂ ਨੇ। ਕਰ—(ਆਪਣੇ) ਹੱਥ {ਬਹੁ-
ਵਚਨ}। ਮੇਰੈ ਮਾਥੇ—ਮੇਰੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ। ਅਤੁਲ—ਜਿਹੜਾ ਤੋਲਿਆ ਨਾ ਸਕੇ। ਭੈ—ਸਾਰੇ ਡਰ {ਬਹੁ-ਵਚਨ}। 2।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਭਾਈ! ਗੁਰੂ ਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਥੀ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਿਫਤਿ-
ਸਾਲਾਹ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਹਰ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਟਿਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ (ਉਸ ਦੀ ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ) ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ
ਦੀ ਸਾਰੀ ਭੁੱਖ ਲਹਿ ਗਈ ਹੈ। 1। ਰਹਾਉ।

ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ! ਹੇ ਸਾਰੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਠਾਕੁਰ! ਹੇ ਸਾਰੇ ਸੁਖਾਂ ਦੇ ਨਾਥ! ਹੇ ਸੁਆਮੀ! (ਹੁਣ ਹਰੇਕ ਸੁਖ
ਦੁਖ ਵਿਚ) ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ ਤੇਰੀ ਹੀ (ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ) ਆਸ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਦੂਜੀ ਆਸ ਮੈਨੂੰ ਵਿਅਰਥ
ਜਾਪਦੀ ਹੈ। 1।

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਖ—(ਹੇ ਭਾਈ!) ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਹਨ, ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ (ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ)
ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ਰੱਜ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਤਨਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੋਲਿਆ-ਮਿਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ
ਸਕਦਾ, ਮੇਰੇ ਜੰਮਣ ਮਰਨ ਦੇ ਭੀ ਸਾਰੇ ਡਰ ਲਹਿ ਗਏ ਹਨ। 2। 20। 43।